

spýskar og ljótar, og so er kroppurin allur. Enn býr tó ótrúligur treystleiki í tí skirvisliga, burturminkaða kroppinum, og í eygunum glógvar enn ein neisti av tí eldi, skaparín av fyrstu tíð birti upp í öllum djórum, sum hann hevur givið vit og anda. Hví fær esilið, sum er treystari, fótfitari og minni matvrakandi enn naka annað djór, so ringa takkarlón? Hvi halda menn í øðrum londum so hánt um tað, at tá ið teir, gloymandi bæði harrans og kongins boð, vilja harma bróður ella granna, so vita teir einki fúlari eyknevni at taka til enn esilsnavnið? Hetta tykist okkum merkjuligt, okkum, sum seta æru í at vera rættir Føringar.

Okkum er sagt, at tá ið harrin ferðaðist her á jörðini, læt hann esilið framfyri öll onnur djór fáa ta æru, at bera seg. Eigur hetta ikki at vísa okkum, at tað, ið verður högt uppsett av monnum, fær ikki altíð fremsta rúmið hjá harranum? Mátti ikki átjan hundrað ár verið nóg long tíð til, at tað fólkið, sum ber kristna navnið, kundi lært at hava sama góða hjartalag til alt, sum andar og rørist, tí at tað er alt útgingið av hansara hondum, sum gjörði alt og gjörði tað væl við lit?

*

*

*

Krákan er spakur og vitugur fuglur. Hamurin er yvin og ósnøggur; flogið er so vánaligt, at tað er komið til orðatak, at »kráka flýgur best einsomöll«. Til at sækja sjógvin hevur hon lítlan dugnaskap, men á landinum fœdir hon seg væl. Yvir hövur má tað sigast, at krákan er ein fitligur fuglur, tó at nógv ikki kunna tola hana og siga, at hon er nœsk í allar mátar, hervulig til at rana egg frá øðrum fuglum, og at hon ger einkið gott, men alt ílt.

Heimaaldar krákur eru ofta stuttligar at hava. Tó at tær hava lyndi til at vera tjóskar og kradda undir seg alt, hvat tær sleppa fram at, finast tær ímillum, sum eru væl vandar og trúfastar. Talugávnar hava tær frálíka góðar, so at tað kann vera mangur stutleiki at teimum.

Fyri landið er krákan hentari, enn mangur trýr. Eingin fuglur er ídnari til at pikka græsormar og onnur smá skaðadjór. Hetta er ein dygd, sum kann víga upp ímóti mangum smáum ódygdum. Alt samanlagt má tað væl sigast, at krákan, tá ið hon ikki fær ov mikið veldi og nœrist ov mikið, er ein hentur fuglur, sum sannar tað gamla orðið, at alt var væl gjørt við lit.

*

*

*

Men loppan tá? Er hon eisini væl gjörd? — Ja, hon vísur ikki minst skaparins veldi og vísdóm. Jú meiri tú granskar

hvønn tann minsta part av hennara kroppi, jú betri fart tú at siggja, hvussu væl alt er sett saman. Alt er líka væl gjørt til, at djórið kann sækja sær fœðina uppá sín ser-skilda máta og koma sær framm, har sum tað er sett til at hava sítt heim, summi slögin hjá djórum, og summi hjá fólki.

Orðatakið sigur so vanvirðiliga: »Tungt er at hoyra loppu goygja . . .« Vit, sum brúka orðatakið, standa tó langt aftanfyri loppuna í magt og fimleika. Tey lop, loppan ger, eru, eftir hennara stöð, so høg, at vit, fyri at gera annað slíkt avreksverk, mugu leypa yvir ta hægstu kirkjulon.

»Men,« vil ein og annar siga, »lat so vera, at loppan er merkiliga væl skapt ella bygd; nyttu ger hon onga, men er fólki og djórum til so mikla plágu, at tað vísur lítlan kærlíka hjá skaparinum, at hann hevur sett hana í verðina.« — Mangir eru skaparins vegir duldir fyri mansins sjón, og hvør má gera sær sínar tankar um hetta. Mær hevur tað komið fyri, at loppan ger so mikið gagn, at tað væl kann víga upp móti tí plágu, hon volder. Úr kroppunum á fólki og djórum dunstar út óreinheit og fiti; dymbi og fok legst í og typpur húðina, so at heilsan fær skaða har av. Mann ikki loppan, tá ið hon prikar, fáa djórinu til at kláa sær og fólki til at gera seg rein, so at lív og fólisi heldist á jøvnum fótum í húðini? Eisini er tað skiligt, at jú meiri hita er, jú meiri eru fólki og djór fallin til letu og dólskheit. Tá er tað so vísuliga inrættað, at loppunar nœrast og verða ágrýtnari til at prika, so at tær eru sum besta medicin fyri nervunar og fyrirbyrgja, at fólki sova ílt blóð á seg.

Tí haldi eg alt, sum gongur kikt á foldini, alt, sum hevur lív og vøkstur, örnin, sum løftar sær upp um skýggini, og tann úsaligasti makkur í havdýpinum, teir prúðastu pálmanir í suðurlondunum ikki meiri enn smávökstrirnir, sum eru túsindtals í einum vatndropa, — alt ber mær prógv fyri, at tað, sum er útgingið av harrans hondum, er alt væl gjørt.

— u —

»Føringatíðindi« hevur ajntje álvara új sær, tæ er æt lukna vi »Punsch« o tujlukj ovvarga blö. seje prestur okkara á sinne. Mær dæmar væl gæman, og so man vera vi flajre, i lesa »Føringatujinde«. Heje e dua, vilde eg fejin skriva slujk stutli brøv til »Føringatujinde«, sum e sujdje uj »Punsch«. Um e djere ajna roynd, vajt e, æt tæ verur hilde lujte matare en »babb«. Tov skula tit hæva hetta bræve frá mær um e so skæl skriva frá Jovvansöke til Grægarsmesse:

E fære ajn morgon úd fire dir. Mitjal uppestove siir: »Gomorin,« siir han. »Go-